МОНОЛОГ СТАРОЇ ХАТИ

Я відслужила на землі своє.
Хоч промінь світла ще по стінах бризка,
вже сволок, де була твоя колиска,
прогнувся низько – і тепер гниє…
Ще вечорами йдуть пісні сюди,
натомлені, закурені, зі степу
і на моїм порозі-перечепі
ще залишають голубі сліди…
Я відслужила, наче добрий кінь.
Ти не піднось моє сумління в сором,
що зараз для твойого кругозору
зіниці моїх вікон завузькі.
У них доба світилася твоя,
коли було країні гірко й туго,
коли варила мати суп з макухи
між звершень, голоду і злодіянь.
Коли пастух в Народ себе возвів,
насупивши вождя холодні очі,
коли у дні вривались чорні ночі
воронням чорним в злобі і крові.
Тоді лягав у стіни мої біль,
де пелюшки, і поминки, і спрага.
Та бились у травневу шибку птахи,
для трударя віщуючи хліб-сіль.
Я доглядала часточку тепла…
Узяте в сонця –
сонцю повертаю!
Благословенна –
вас благословляю!
… Я віджила.

1964